

9. TĒMA 20. – 26. AUGUSTS

SLAVĒŠANAS DZĪVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil 4:4–7, Joz 5:13–6:20, Ps 145, Apd 16:16–34, 2L 20:1–30.

ATMIŅAS PANTS:

“Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties!” (Fil 4:4)

Ir viegli gaviļēt priekā Kungam, kad jūtamies priecīgi. Taču nav tik viegli, kad ir smagi, kad mēs esam nonākuši sliktākajā situācijā, kāda vien iespējama, kad pārbaudījumu uguns kļūst arvien karstākas. Tomēr tieši tad, iespējams, vairāk nekā jebkad iepriekš, mums ir jāslavē Dievs, jo slavēšana ir līdzeklis, kas palīdz mums uzturēt ticību.

Patiešām, slavēšana var pārveidot pat mūsu vistumšākos apstākļus, varbūt ne tādā ziņā, ka tā mainīs faktus, bet tādā ziņā, ka tā izmainīs mūs un tos, kas ir ap mums, un šīs izmaiņas palīdzēs mums izaicinājumu priekšā.

Slavēšana ir ticība darbībā. Tā var nebūt vienmēr mums dabiska, bet, ja mēs praktizēsim slavēšanu, tai kļūstot par dabisku mūsu dzīves daļu, tai ir spēks gan atgriezt, gan uzvarēt.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kas ir slavēšana? Kā slavēšana var būt tik spēcīgs garīgs ierocis grūtos apstākļos? Kā slavēšana var pārveidot mūs un situāciju ap mums?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. augustā.

Slavas ietvars

Kad izcilais krievu rakstnieks Fjodors Dostojevskis tika notiesāts uz nāvi, sods tika mīkstināts tikai pēdējā brīdī. Tā vietā viņš vairākus gadus pavadīja cietumā. Runājot par savu cietuma pieredzi, viņš rakstīja: “Tici līdz galam, pat ja visi cilvēki novēršas un tu esi palicis viens vienīgais uzticīgais. Pienes savu upuri pat tad un slavē Dievu savā vientulībā.”

Šajā materiālā mēs jau pētījām, kā Pāvils izturēja neticamu pretestību un vajāšanas. Bet tagad viņš sēž Romas cietumā. Un tomēr viņš nav nospiests. Tā vietā viņš dedzīgi raksta, lai iedrošinātu ticīgos Filipos.

Izlasi Fil 4:4–7. Kā jūs domājat, kā Pāvils varēja rakstīt ko tādu, ja pats sēdēja cietumā? Kas šajos pantos ir galvenā atslēga, lai iegūtu “mieru Dievā”? _____

Viena lieta ir priecāties, kad viss ir labi. Bet Pāvils pārliecina mūs priecāties vienmēr. Tas var izklausīties dīvaini. Ja mēs Pāvila rakstīto uztveram burtiski, tad mums jāpieņem divi izšķiroši secinājumi.

Pirmkārt, ja mums ir jāpriecājas vienmēr, tad tas nozīmē, ka mums vajadzētu priecāties pat tad, kad apstākļi, šķiet, nedod mums nekādu iemeslu priecāties. Otrkārt, ja mums ir jāpriecājas vienmēr, tad tam vajadzētu arī nozīmēt, ka mums būs jāmacās priecāties brīžos, kad mēs tā nejūtamies.

Pāvils aicina mūs slavēt Dievu, pat ja mums daudzas reizes tas liekas diezgan nedarbiski. Tas pat var likties nesaprātīgi. Bet, kā mēs redzēsīm, mēs esam aicināti priecāties tieši tāpēc, ka ir brīži, kad tas šķiet nesaprātīgi. Citiem vārdiem, slavēšana ir ticības akts. Kā ticība nav balstīta uz mūsu apstākļiem, bet drīzāk uz patiesību par Dievu, tieši tāpat arī slavēšana ir kas tāds, ko mēs nedarām tāpēc, ka jūtamies labi, bet gan patiesības par Dievu un Viņa apsollījumu dēļ. Pārsteidzošā kārtā šī ticība ir tā, kas sāk veidot mūsu domas, jūtas un apstākļus.

Kas ir patiesība par Dievu, par ko Pāvils runā šodienas pantos, – patiesība, kas dara viņu spējīgu priecāties pat cietumā? Izveidojiet īsu sarakstu, kas, jūsuprāt, ir patiesība par Dievu. Izejiet cauri sarakstam un slavējiet Dievu par katru pierakstīto punktu. Kā tas maina to, kā jūs uztverat un izprotat savus apstākļus? _____

Lūgšana, kas sagrauj sienas

Angļu valodā ir teiciens “iekrāsot sevi stūrī”. Iedomājies, ka tu krāso grīdu istabā, bet tad saproti, ka esi nonācis stūrī un nevari no tā izklūt – vienīgi ejot pa svaigi krāsoto grīdu. Tev ir jāpaliek tur, kamēr krāsa nožūst!

Reizēm šķiet, ka ticība iekrāso mūs stūrī – mēs nonākam situācijās, kad ticība mūs “iesloga”. Vai nu situācija pieprasa atmet Dievu, ticību un visu, kam mēs esam ticējuši, vai arī mūsu ticība liek mums ticēt tam, kas šķiet neiespējami.

Arī israēliešus Dievs ieveda stūrī. Pēc tam, kad viņi 40 gadus bija ceļojuši pa tuksnesi, Dievs neieveda Savus ļaudis mierpilnās ganībās. Tā vietā Dievs viņus aizveda uz vienu no visspēcīgāk nocietinātajām pilsētām visā apgabalā. Tad viņiem bija klusējot jāiet apkārt Jērikai sešas dienas. Septītajā dienā Dievs teica, lai viņi klieudz, un šī kliegšana kopā ar tauru skaņām atnesīšot uzvaru.

Izlasi Joz 5:13–6:20. Ko Dievs cenšas israēliešiem iemācīt? _____

Skaļie saucieni nebija domāti, lai radītu vibrācijas un liktu sabrukt sienām. Kad Dievs aicināja israēliešus “kliegt”, tā bija tāda kliegšana, par ko Dāvids raksta Ps 66: “Gavilējiet Dievam jūs, visas zemes! Dziediet Viņa Vārda godībai, veltijiet Viņam jo diženu cildinājumu!” (Ps 66:2) Šī kliegšana bija slavēšana! Pēc sešu dienu ilgas skatīšanās uz milzīgajām sienām viņi droši vien secināja, ka viņiem nav iespējas šīs sienas sagraut pašiem.

Kā šī doma palīdz mums saprast Ebr 11:30 nozīmi? _____

Kad Dievs gatavojas darīt kaut ko jaunu mūsu dzīvē, Viņš var aizvest mūs uz Jēriku, jo Viņam varbūt vajag mums iemācīt, ka uzvaras spēks nerodas mūsu pašu spēkā un stratēģijās. Viss, kas mums nepieciešams, nāks no ārpuses. Tāpēc nav svarīgi, kas ir mūsu priekšā, nav svarīgi, cik nepārvarami tas var izskatīties; mūsu loma ir slavēt Dievu – Avotu visam, kas mums nepieciešams. Tā ir ticība darbībā.

Slavēšanas dzīve

Kunga slavēšana mums var nebūt dabiska – pat labos apstākļos. Tāpēc cik daudz grūtāk to darīt sliktos apstākļos! Tomēr tieši to mēs esam aicināti darīt. Slavēšana ir kas tāds, kas mums jāpraktizē, līdz tā mainās – no aktivitātes, kas darīta noteiktā laikā, par gaisotni, kurā mēs dzīvojam. Slavēšanai nevajadzētu būt kādai īpašai darbībai, bet gan īpašam dzīvesveidam pašam par sevi.

Izlasi Ps 145. Kādi ir iemesli, ko Dāvids nosauc Dieva slavēšanai? Kādā veidā šī psalma vārdiem vajadzētu būt jūsu pašu vārdiem? _____

Lielais britu sludinātājs Čārlzs Sperdžens (Charles Spurgeon) sarakstījis grāmatu ar nosaukumu “The Practice of Praise” (“Slavēšanas prakse”). Tā ir balstīta uz šodienas psalma 7. pantu. Šajā īsajā pantā Sperdžens aicina mūs pievērst uzmanību trim svarīgām lietām, kas var palīdzēt attīstīt slavēšanu mūsu dzīvē.

1. Slavēšana tiek praktizēta, kad mēs apskatāmies sev visapkārt. Ja mēs neskatāmies apkārt, lai redzētu Dieva varenumu, mums nav iemesla Viņu slavēt. Ko tu vari redzēt radītajā pasaulē, kas ir slavēšanas cienīgs, piemēram, Dieva radības skaistums? Ko tu vari redzēt garīgajā pasaulē, kas ir slavēšanas cienīgs, piemēram, jauna kristieša pieaugoša ticība?

2. Slavēšana tiek praktizēta, kad mēs atceramies, ko esam redzējuši. Ja mēs gribam dzīvot slavēšanas gaisotnē, mums ir jāspēj atcerēties slavēšanas iemeslu. Kā mēs varam atcerēties lielās lietas par Dievu (piemēram, attīstot jaunus rituālus vai simbolus, kas atgādina mums par Viņa labestību), lai Viņa labestība un patiesība par Viņu neizslidētu no prāta?

3. Slavēšana tiek praktizēta, kad mēs par to runājam. Slavēšana nav kas tāds, ko mēs darām savā galvā. Tai jānāk ārā no mūsu mutes, lai to dzird visi, kas ir ap mums. Kādus iemeslus Dieva slavēšanai ar vārdiem tu vari izdomāt? Kāda būs šīs slavas ietekme un uz ko?

Paņem rakstāmo un papīru un pavadī kādu laiku, pārdomājot šos trīs punktus. Ko tu vari darīt, lai attīstītu savā dzīvē slavēšanas ieradumu? _____

Liecinieks, kas pārlicina

Apustuļu darbu grāmatā slavēšanai uz klausītājiem bija pārsteidzoša ietekme. Izlasi Apd 16:16–34. Saņēmuši smagus sitienus, Pāvils un Sīla tika iemesti cietumā. Tur nebija neviena, kas ieziestu viņu ievainotās muguras. Lielās fiziskās sāpēs ar kājām siekstā viņi tiek novietoti iekšējā cietuma tumsā. Bet, citiem cietumniekiem dzirdot, Pāvils un Sīla sāk lūgt un dziedāt.

Pēc zemestrīces un pēc tam, kad cietuma sargs bija atklājis, ka ne Pāvils, ne Sīla, ne arī citi cietumnieki nav izbēguši, viņš “drebēdams metās zemē Pāvila un Sīlas priekšā un, izvedis tos ārā, sacīja: ‘Kungi, kas man jādara, lai es tiktu pestīts?’” (Apd 16:29–30).

Kāpēc šis notikums lika cietuma sargam pievērsties savai vajadzībai pēc glābšanas? Kā tu domā, kāda bija Pāvila un Sīlas lūgšanu un dziesmu loma tajā, ka cietumnieki neaizbēga, un šī vīra un visas viņa ģimenes atgriešanās? _____

Doma, ka mūsu slava var pārveidot to cilvēku mūžīgo likteni, kas ir ap mums, ir pārsteidzoša. Ja Pāvils un Sīla būtu sēdējuši tumsā purpinādami un sūdzēdamies, kā to bieži dara cietumnieki, vai tad kāds tajā naktī tiktu izglābts?

Mēs nezinām, kas notika ar cietuma sargu un viņa ģimeni vēlāk, bet mēs varam iedomāties, ka viņi lasīja vārdus, ko Pāvils vēlāk rakstīja no kāda cita cietuma Romā: “Jo jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest, jums, kam tā pati cīņa, kādu jūs pie manis redzējāt un par kādu tagad dzirdat.” (Fil 1:29, 30) Ja viņi to lasīja un pārdomāja, kā Pāvila ciešanas ir atnesušas viņiem prieku, tad tas noteikti viņu sirdī ielika dziesmu un jaunu izaicinājumu palikt uzticīgiem, lai arī ko tas maksātu.

Kā tu domā, kuru cilvēku varētu ietekmēt slavas dziesma, kas nāk no tavas sirds? Pielieciet noteiktas pūles, lai būtu atvērtāki un ietekmīgāki, dziedot slavas dziesmas Dievam citu klātbūtnē. Jūs nezināt, kāda pozitīva ietekme tam var būt. _____

Ierocis, kas uzvar

Izlasiet 2L 20:1–30. Slavēšana, kā Jošafāts atklāja, ir spēcīgs ierocis. Pēc tam, kad viņš bija saņēmis ziņu, ka viņam uzbrūk “milzīga armija”, Jošafāts uzreiz nemetās karot, bet vispirms “apņēmās meklēt un sastapt To Kungu” (2L 20:3). Kad Jūdas ļaudis ieradās Jeruzalemē uz gavēni, Jošafāts atzina situācijas realitāti, sakot, ka “mums nav spēka pret šo tik lielo pulku, kas nāk pret mums, un mēs nezinām, ko lai darām, bet uz Tevi mēs paceļam savas acis” (2L 20:12).

Kāda ir tava instinktīvā rīcība, kad redzi tuvojamies “milzīgu armiju”? Ko no Jošafāta reakcijas tu vari mācīties par rīcību nomācošas pretestības laikā (2L 20:3–12)? _____

Kad Kunga Gars nāca pār Jahaziēlu, viņš drosmīgi paziņoja: “Un šinī kaujā jums pašiem nebūs jākaujas: esiet tikai klāt, ieņemiet vietas un vērojiet, kā Tas Kungs jūs, Jūda, un tevi, Jeruzaleme, izglābs! Nebīstieties un neesiet apmulsuši, dodieties rītdien viņiem uzbrukumā pretī, jo Tas Kungs būs ar jums!” (2L 20:17) Pēc tam viņi pielūdza Dievu un dziedāja Viņam slavu “skaļā balsī” (2L 20:19). Kaut arī Dievs gatavojās cīnīties par viņiem, viņiem vienalga bija jādodas pretī ienaidniekam.

Taču tā nebija parasta došanās karā. Jošafāts izveidoja kori, lai dziedātu slavas dziesmas Kungam, soļojot ierindā. “Un tanī brīdī, kad viņi sāka dziedāt ar gavilēm un ar slavas daudzināšanu, tad Tas Kungs sūtīja no aizsega kādas ļaunas varas pret Amona, Moāba un Seīra kalnāju bērniem, kas bija devušies pret Jūdu, un viņi tika sakauti.” (2L 20:22) Saskaņā ar autoru Dievs iejaucās tanī brīdī, kad viņi parādīja ticību Viņa apsolījumam, sākot “svētā glītumā teikt To Kungu slavas dziesmās” (2L 20:21).

Izlasī vēlreiz 2L 20:1–30. Kādus garīgus principus tu vari šeit atrast, ko var attiecināt uz tavu staigāšanu ar Dievu, īpaši pārbaudījumu un spriedzes pilnos brīžos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Jošafāts” (190.–203. lpp.); grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Jērikas krišana” (487.–498. lpp.).

“Tad izglītosim savas sirdis un lūpas, lai teiktu Dievam slavu par Viņa neizmērojamo mīlestību. Izglītosim savas dvēseles, lai tās ir cerības pilnas un mājō gaismā, kas atspīd no Golgātas krusta. Mums nekad nevajadzētu aizmirst, ka mēs esam Debesu Ķēniņa bērni, pulku Kunga dēli un meitas. Mūsu priekštiesība ir saglabāt mierpilnu atpūtu Dievā.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 253. lpp.)

“Apbrīnojot un paaugstinot Viņu, es gribu, lai jūs paaugstināt Viņu līdz ar mani. Slavējiet Kungu, pat ja jūs iekrītat tumsā. Slavējiet Viņu pat kārdināšanās. ‘Priecājieties Kungā vienmēr,’ saka apustulis, ‘es vēlreiz saku, priecājieties.’ Vai tas ienesīs nomāktību un tumsu jūsu ģimenēs? Nē, patiešām! Tas ienesīs saules starus. Tā jūs savāksiet mūžīgās gaismas starus no godības troņa un izkaisīsiet tos ap sevi. Ļaujiet man pārlicināt jūs iesaistīties šajā darbā, izkaisīt šo gaismu un dzīvību ap sevi, ne tikai uz jūsu takas, bet arī uz to ceļa, ar ko jūs esat kopā. Lai jūsu mērķis ir padarīt labākus tos, kas ir ap jums, pacelt viņus, norādīt viņiem uz Debesīm un uz godību, un vadīt viņus vairāk par visām zemes lietām meklēt mūžīgo, nemirstīgo mantojumu, bagātības, kas ir neiznīkstošas.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 593., 594. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir kopienas slavēšanas loma kristieša dzīvē? Kā jūs aprakstītu slavēšanu savā sabata kalpošanā? Vai tā ir paceļoša? Vai tā iedrošina locekļus saglabāt uzticību pārbaudījumos un traumās? Ja ne, ko tu varētu darīt?
2. Ko nozīmē “slavēt Kungu, pat ja jūs iekrītat tumsā” vai “slavēt Viņu pat kārdināšanās”? Kā slavēšana var mums palīdzēt šajās situācijās?
3. Lai grupas dalībnieki liecina par to, kā slavēšana ir ietekmējusi viņu dzīvi. Ko jūs varat mācīties cits no cita pieredzes?
4. Grupā izvēlieties slavas psalmu un veltiet laiku tā izlasīšanai. Ko tas jums māca par slavēšanu? Kāda ir slavēšanas ietekme uz jūsu ticību?